

Ковачътъ му обясни, какъ до дърпадухалото и кога да слага вжглища. Петърчо лесно запомни, каквото майсторътъ му разправи. Бързо привикна съ новата работа. Той бѣше доволенъ и радостенъ. Мжчно му ставаше само, когато нѣкои му се присмиваха, загдето лицето му се зацапвало отъ вжглищата, но съ това привикна, дори започна да се гордѣе...

Сега, когато Петърчо бѣше работникъ, още по-добре разбра, колко трудно се печели хлѣбътъ. Но той почувствува, че човѣкъ е щастливъ, само когато работи.

Методи Н. Мариновъ

ПРОЛѢТЪ

Гласове, гласове

Чуватъ се навредъ въ простора.

Пролѣтъта отведъ зове:

— Хей, посрѣщайте ме, хора!...

Чу я малката пчеличка,
брѣмна въ мигъ — и съсъ приветъ
по една вълшебна жичка
прѣсна новината вредъ!

— Пролѣтъта, пролѣтъта! —
ей я нашата царица,
срѣдъ букети отъ цвѣтя,
върху златна колесница.

Въ мигъ и птичкитѣ чевръсти
се обадиха въ ответъ:
— Пролѣтъта въ горитѣ гжсти
слиза съ своя самолетъ!

Тамъ съсъ химънъ най-любимъ,
срѣдъ тревитѣ и цвѣтята,
ние ще я поздравимъ
като гостенка позната.

Ас. Калояновъ